

Sygn. akt **IV Ka 374/23**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 23 maja 2023 r.

sprawy **A. D. (D.)** s. W. i L. ur. (...) w S.

obwinionego z art.51§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 24 lutego 2023 r. sygn. akt IV W 869/22

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstępuje od wymierzenia kary;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **IV Ka 374/23**

UZASADNIENIE

A. D. obwiniony został o to, że w dniu 25 czerwca 2022 roku ok. godz. 15.05 w B. na ul. (...) zakłócił spokój oraz ciszę D. M. poprzez puszczenie głośno muzyki oraz audycji radiowej, tj. o czyn z art.51§1 kw.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2023r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie IV W 869/22 obwinionego uznał za winnego tego że w dniu 25 czerwca 2022 roku w B. na ul. (...), w zamiarze by zakłócić spokój oraz ciszę D. M., długotrwale odtwarzał głośno muzykę oraz audycję radiową z głośnika skierowanego w stronę posesji sąsiada tj. wykroczenia z art.51§1 kw i za to, na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 zł; ; obciążył obwinionego wydatkami postępowania w kwocie 120 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony, zaskarżając go w całości domagał się uniewinnienia od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

W jego ocenie wyrok został oparty na błędnie ustalonym stanie faktycznym, przyjęciu z góry, iż negatywnym motywem działania obwinionego jest jego konflikt sąsiedzki z pokrzywdzonym, zarzucił bezpodstawne odrzucenie jego wyjaśnień. Nadto w jego ocenie nie wypełnił znamion zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obwinionego w zakresie w jakim kwestionowała jego winę jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy natomiast z urzędu stwierdził rażąco niewspółmierną surowość kary w postaci orzeczonej grzywny, w sytuacji gdy w sprawie zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 39 kw, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd i instancji nie dopuścił się naruszeń przepisów prawa procesowego oraz nie dokonał błędnych ustaleń faktycznych Sąd nie naruszył zasady obiektywizmu w ocenie materiału dowodowego, zbadał bowiem wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego. Także ocena dowodów poczyniona przez sąd I instancji jest bezstronna, pełna i wolna od błędów faktycznych czy logicznych oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast próby jej podważenia przez skarżącego są niczym innym jak zwykłą polemiką ze swobodną oceną dowodów.

Skarżący nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień obwinionego i zeznań świadków, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia obwinionego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

W istocie bowiem apelacja zawiera po prostu odmienną ocenę dowodów, korzystną dla obwinionego i sprowadza się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla obwinionego są niewiarygodne i należy odmówić im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia obwinionego. Tymczasem zeznania pokrzywdzonego oraz policjantów, którzy przybyli na jego wezwanie a nade wszystko nagranie audiovideo, nie pozostawiają wątpliwości co do prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez Sąd I instancji. Przy tym nie ma żadnych podstaw dla negowania zeznań tych świadków. Chcąc zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku postępowania świadczili w złej wierze, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż apelacja nie dostarcza rzeczowych argumentów co do tego, z jakich to powodów należało zakwestionować przekonujące wywody sądu stwierdzające zawinienie obwinionego w kontekście wykroczenia z art.51 § 1 kw.

Skarżący, stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie przedstawił argumentacji, która podważałaby rozstrzygnięcie Sądu. A jest oczywistym, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska. W konsekwencji należy przyjąć, że skarżący w żaden sposób nie wykazał aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k. a poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne błędne.

Odnosząc się natomiast do argumentacji zawartej w apelacji obwinionego stwierdzić należy, że :

- jest oczywistością, że zdarzenie miało swoje źródło w konflikcie sąsiedzkiem stron, przekonuje o tym logika zdarzeń i proste doświadczenie życiowe, nadto wynika to wprost z zeznań pokrzywdzonego a i obwiniony de facto nie neguje owego konfliktu;

- dla bytu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. nie jest wymagane uprzednie zwrócenie uwagi na "niewłaściwe" zachowanie sprawcy, domaganie się zaprzestania zakłócania pokrzywdzonemu jego spokoju; niemniej z zeznań pokrzywdzonego wynika, że takie zwrócenie uwagi miało miejsce, lecz zostało przez obwinionego zignorowane i pozostało bez reakcji;

- za chybione. należy uznać twierdzenia apelującego związane z przypisaniem obwinionemu realizacji znamion z art. 51 § 1 k.w.; Sąd Odwoławczy w całości podziela wskazania Sądu Rejonowego w tej materii; przypomnieć tylko należy, iż zgodnie z art. 51 § 1 k.w., wykroczenie popełnia ten, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spójność, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym.; w rozumieniu tego przepisu zakłócenie spokoju publicznego to naruszenie równowagi psychicznej ludzi, powodujące negatywne przeżycia psychiczne nieoznaczonych osób, powstające z bezpośredniego oddziaływania na organy zmysłów, przy czym skutek działania sprawcy, przewidziany w dyspozycji przepisu, musi wystąpić przynajmniej w stosunku do jednej osoby; tym samym nie może budzić wątpliwości, że obwiniony odtwarzając przez głośnik audycje radiowe w okolicznościach sprawy ów spójność pokrzywdzonego zakłócił;

- usytuowanie głośnika, ustawienie głośności wskazywało na intencjonalne zakłócenie spokoju i ciszy pokrzywdzonego przez obwinionego a dodatkowo zeznania policjantów przekonują, iż owa głośność wykroczała poza zwyczajowo przyjęte zasady współżycia społecznego.

Mając na uwadze powyższą argumentację, uznać należy, iż rozstrzygnięcie uznające winę obwinionego A. Derkę w zakresie przypisanego mu czynu, zasługuje na pełną akceptację.

W sprawie zachodzi jednak "wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie", o którym mowa w art. 39 k.w. pozwalający na odstępnie od wymierzenia kary. Do powyższej konstatacji prowadzi analiza wagi popełnionego czynu przez obwinionego.

W konsekwencji mając na uwadze niski stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego wykroczenia, choćby z uwagi na incydentalny charakter zdarzenia oraz dodatkowo jego warunki osobiste, jako że mimo podeszłego wieku nie był nigdy ukarany za popełnienie jakiegokolwiek czynu karalnego, Sąd Okręgowy uznał, iż wystarczające w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym odstępniem na podstawie art. 39 § 1 k.w., od wymierzenia jemu kary.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k., w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary za przypisane jemu wykroczenie. W pozostałym zakresie natomiast utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 624 k.p.k., uwzględniając sytuację materialną obwinionego oraz fakt, że apelacja prowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na jego korzyść.